

den samme § 38, som jeg ligeledes maa omtale. Det er det, at den foreslaar, at ingen kan drive Materialforretning i Fremtiden, uden at han har underkastet sig en farmacæutisk Eksamen. Denne Bestemmelse er ogsaa i højeste Grad ejendommelig, thi baade Materialisterne og Apotekerne udtale sig bestemt imod den. Jeg skylder rigtignok Sandheden at bevidne, at det er af høist modstaaende Grunde, de gøre det, men det er jo aldeles ligegyldigt — der er ingen af dem, der ønske det. Der kommer ogsaa herigennem Misforhold frem, som umuligt kunne passere. Hvorledes vil man i Fremtiden bære sig ad med unge Lærlinge, der oplæres som Materialister? Hvis Forslaget ophøjes til Lov, kommer der udtrykkeligt til at staa, at ingen kan drive en Materialistforretning, uden at han har farmacæutisk Eksamen. Men de Kundstaber, som maa erhverves til farmacæutisk Eksamen, kunne kun erhverves paa et Apotek, ikke hos en Materialist, og som Følge deraf tvinger man en hel Mængde Mennesker til i en modnere Alder at forlade det, de have lært, og søge hen til noget helt andet for at skaffe sig Brødet. Det kan gerne være, at det fra en vis Side har været Trang til Stede for at komme den farmacæutiske Stand til Hjælp her i Landet, idet man har erkendt de uheldige Vilkaar, denne ikke ganske ubetydelige Stand arbejder under, og saa har man ligesom villet strø Sukker paa, de skulde have noget for sig selv, et Privilegium, skønt det vistnok er meget problematisk. Det forekommer mig, at det vilde have været langt naturligere at tage fat paa en Omordning af vore Apotekerforhold, og at begynde at faa Ret til Stede i de Forhold, hvori der virkelig i lang Tid har hersket ikke alene Uklarhed, men efter mine Begreber ogsaa Ubillighed. — Jeg har nu tilladt mig at kritisere ikke saa ganske saa eller i alt Fald nogle af de Paragraffer, som indeholdes i denne Lov, men derfor maa De alligevel tro, at jeg nærer en levende Interesse for Forslaget i sin Helhed og for Grundtrækkene deri. Jeg kan f. Eks. nævne de Forhold, som § 30 ordner. Det er Forhold, som vi i mange Aar have trængt til at faa ordnede, og som have været en Vene og en Ulykke for den nuværende Næringslov, og givet Anledning til mange Kalamiteter og Processer. Jeg kan nævne § 39, som endelig tilsigter at ordne et Forhold, som de næringsdrivende have sukket under i lang Tid, nemlig Marstandisernæringsen. Med Hensyn dertil træffer denne udmærkede Paragrafs Ordlyd Sømmet lige paa Hovedet derigennem, at i Fremtiden ingen vil kunne

faa Næringsadkomst som Marstandiser uden saadanne Steder, hvor Politiet erkender, at der intet er til Hinder derfor, og da man ved, at der ikke er nogen, der voldet Politiet større Bryderi og mere Tidsspilde end netop Marstandiserne, kan man være overbevist om, at der ikke vil komme noget Utal af dem frem i Fremtiden. Der er ogsaa et andet godt Middel, og det er dette, at vedkommende Marstandiser altid skal have en Bogføring, som er indrettet efter Politiets Anvisning, og som skal angive, hvor og af hvem han har købt sine Ting. Men det bedste af alt er dog, at det siges, at et Marstandiserborgerkab ikke kan forbindes med noget Borgerkab, som hører til bunden Næring. Derigennem træffer man Hovedet paa Sømmet, derigennem befris de næringsdrivende for at se de Genstande, de have Ret til at tilvirke, forarbejde og salbudte paa en saadan Maade, at det er i højeste Grad trøstesløst, jeg havde nær sagt for ærlige Haandværkere og ærlige næringsdrivende, at imødegaa en saadan Konkurrence. Jeg skal hermed slutte; det vilde jo være aldeles uoverkommeligt for mig i den Tid, jeg tør benytte her til mine Udtalelser, at omtale det gode, der findes i Lovforslaget. Men jeg er aldeles overbevist om, at naar disse Forhold komme til Behandling i det eventuelle Udvalg, og noget bliver sigtet bort og staaet fra, og andre Bestemmelser komme til, saa vil det blive et Lovforslag, der vil stifte uhyre megen Nytte, ikke alene for Haandværkerne og de industridrivende, men for de næringsdrivende overhovedet, og jeg imødeser det derfor med stor Glæde og Interesse.

Lauridsen: Slet saa begejstret for dette Lovforslag som det ærede Medlem, der nu satte sig, er jeg ikke, og naar jeg nu tænker over, hvad Grunden har været til, at den højtærede Indenrigsminister har fremsat dette Lovforslag her, kan jeg kun tænke mig det, at han har villet skaffe sig en vis Tryghedsfølelse, med Hensyn til hvilken jeg haaber, han ikke maa blive bedraget, og den Tryghedsfølelse bestaar i, antager jeg, at han er forvisset om, at dette Lovforslag ikke vil kunne gaa igennem i dette Ting. Under andre Forhold vilde et saadant Lovforslag rettest være blevet fremsat i det andet Ting, hvor Røbstæderne have sikret sig en forholdsvis stærk Repræsentation, og der er det ganske naturligt, at det vilde være blevet drøftet indgaaende fra de forskellige Sider. Jeg opfatter den Omstændighed, at den højtærede Indenrigsminister netop har valgt at frem-